

Kacen Callender

*Dit is best
wel een episch
liefdesverhaal*

Vertaald door Annelies Jorna

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2020

I

Met een gebroken arm door de regen fietsen is geen geweldig idee, maar ik ben zo'n jongen die het leven graag moeilijker maakt dan nodig is, dus doe ik het. De bruine rubberhandvatten zijn glibberig en met één hand heb ik weinig grip, waardoor ik langzaam over de weg slinger op schokkerige banden en afrem als een auto water opspattend langsrijdt.

Het café op de hoek is van het anti-Starbuckstype zoals er zoveel in Seattle opduiken. Binnen is het een doorsnee hipstertent: allerlei retrospul aan de houten wanden, vegan en glutenvrije koekjes op schalen, en het krijtbord met het menu is omlijst met polaroidfoto's die waarschijnlijk genomen zijn met het ouderwetse toestel bij de kassa. Dat fototoestel wordt nu bekeken door een gast die het ronddraait in zijn handen en de lens bestudeert alsof hij vooral wil laten merken dat hij súperveel weet van fotografie. Nogal een showtje vind ik, maar omdat het soort van gemeen is en nergens voor nodig om meteen een oor-

deel over hem te hebben, ga ik naast hem aan de bar staan met een houding alsof het doodgewoon is dat ik als jongen van zestien warme chocolademelk bestel.

De barista is een mooie meid met een lichte huid en kort zwart haar. Ze kijkt steeds even mijn kant op en dan blozend weer weg. Ik zou erop in moeten gaan. Haar om een date vragen. Zeggen dat ze er top uitziet. Ho, telt dat als lastigvallen? Ook al is het in een trendy tent en roep ik haar niet buiten op straat na? O shit. Gaan we even de macho uithangen. Ze zit echt niet op mijn praatjes te wachten. Zij wil gewoon die choco warm maken en dan kom ik aanzetten alsof ik een godsgeschenk ben omdat een meisje toevallig naar me lacht...

‘Nate?’ roept ze, en ze zet de beker met een plofje neer.

Ik ga verlegen naar de balie, mompel dank je wel en wil de beker oppakken, maar ik ben nog niet gewend aan mijn arm in het gips en stoot de warme choco om. De beker rolt over de balie en kiepert op de grond. Lekkere chocola en smeltende marshmallows plonzen over de vloer. Iedereen draait zich om en kijkt naar me. Gesprekken verstommen. De leuke barista trekt een wenkbrauw op. Ik wou dat ik dood was.

De barista – op haar naamplaatje staat *Kim* – kijkt me met een meewarig lachje aan. ‘Nieuwe maken voor je?’ vraagt ze schouderophalend.

Ik wring er een lach uit, die meer als een kuch klinkt. ‘Uh. Aardig van je. Graag.’

Er wordt weer gepraat, mensen kijken nog wel. In een poging cool te doen zak ik op mijn hurken met een handvol servetjes om de knoeiboel op te vegen, maar het dunne papier is meteen doorweekt en verpulvert. Nog iemand bukt zich met een prop servetjes in zijn hand. Het is de gast die met het fototoestel speelde, en ik vind mezelf een eikel om mijn negatieve oordeel terwijl hij duidelijk aardig is. Hij heeft bruin haar dat in zijn gezicht valt, bruine ogen die de goedheid van duizend nonnen uitstralen, van die kuiltjes in zijn wangen waar zelfs iemand met een hart van steen graag in zou willen knijpen. Ik kan het weten, want die neiging heb ik. Hij glimlacht naar me terwijl hij de rommel opveegt.

‘Bedankt,’ zeg ik. Hij schudt zijn hoofd, kijkt weg, nog glimlachend – kleine moeite. Ik moet wel naar hem blijven kijken. Hij komt me zo bekend voor, maar ik kan hem niet thuisbrengen. Ik heb het idee dat ik hem in een tv-reclame heb gezien, of een film, of op een poster met absurd aantrekkelijke jongens, of...

Hij komt overeind en gooit de servetten in de prullenbak. Ik zeg nog eens dank je wel, maar hij negeert me en gaat naar buiten. Een belletje klingelt als de deur achter hem dichtvalt. Ik kijk hem nog na en pak mijn nieuwe beker choco op.

Pas als ik buiten mijn roestige blauwe fiets van het cijferslot haal, rommelend met de combinatie, gaat me een lichtje op.

Ik weet precies wie hij is.
Oliver James Hernández.
Holy shit.

De regen heeft veel van nevel. Die legt een glimmend waasje over de bladeren aan de bomen en het groen op de stammen, en glanst op het asfalt, waardoor het van zwart glas lijkt. Als ik eindelijk bij Florence' huis kom ben ik drijfnat. Flo doet open en heeft één blik nodig om in de lach te schieten.

‘Wat is er met jou gebeurd? Hoe kom je zo nat?’

Ik staar haar wezenloos aan. ‘Het regent.’

Ze kijkt langs me heen. ‘Huh. Beetje miezerig.’

Ik zet de fiets op de stoep en ga naar binnen, schop mijn sneakers uit, geef haar de warme choco en hoop intussen vurig dat haar vader er niet is, want Florence' pa is geen fan van me. Tobey Maguire, haar zwarte teckel, komt aanwaggelen, likt mijn voet en begint erop te rijden.

‘Serieus? Krijg ik geen langer voorspel?’

‘Tobey!’ Florence pakt hem op. ‘Jezus Tobey, ik zweer dat ik je ballen eraf hak.’

Ik grimas. ‘Als je het maar laat.’

Florence kijkt me grinnikend aan. ‘Solidariteitspijn?’

‘Het is niet grappig.’

‘Wel een beetje grappig.’

‘Nee. Nee, helemaal niet.’

Ze draagt Tobey in haar armen naar boven, als een ba-

by, en slaat de warme choco achterover alsof het icetea is. In de woonkamer staat de tv uit en ik hoor geen stemmen, dus kan ik veilig aannemen dat Florence en ik alleen in huis zijn. Dat doet me denken aan dingen waar ik eigenlijk beter niet aan kan denken – in ieder geval niet meer.

We komen op haar kamer, waar het naar babypoeder ruikt, en ze doet de deur achter me dicht, springt stui-terend op haar bloemendekbed. Ethel, die hellekat van haar, bekijkt me met traag knipperende ogen. De vloer is bezaaid met kleren die in de was moeten en op Flo's bureau liggen de schoolboeken voor het nieuwe jaar opgestapeld naast een stukgelezen comic van Neil Gaiman, opengeslagen als een tent. Op haar laptop, met een stof-fig scherm vol vlekken, streamt de Pandoramuziekzender Bon Iver.

Ik begin bijna over het café – hoe ik na vijf jaar Oliver James terugzag en anders zijn al net zo aantrekkelijke dubbelganger – maar ik weet niet waar ik moet beginnen. Hoe leg ik uit wie Oliver James Hernández is?

Flo merkt niets van mijn gepieker, maar dat is niet zo gek, want ik ben een kei in het verbergen van mijn innerlijke onrust als ik dat wil. Met een uitnodigend gezicht klopt ze op de rand van het bed, pen in haar hand. Ik ga zitten, steek mijn arm uit en ze begint te tekenen. Het kunstwerk op mijn gips bestaat uit personages uit mijn favoriete films. Buttercup en Westley die in elkaars ogen kijken, Olive Hoover met haar armen wijd, Joel Barish die

naast Clementine Kruczynski gaat liggen, Juno en Paulie die elkaar toezingen. Florence heeft het puntje van haar tong uit haar mond in opperste concentratie. Ik kan niet naar haar kijken, want dan moet ik denken aan de dagen dat haar vader niet thuis was en ik bij haar kwam en die tong die zo zacht en nat voelde, en hoe we Tobey Maguire eer aandeden met onze beste droogneukkunsten, benen en handen en monden verstrengeld in een hitsige kluwen – maar dan, vlak voordat er geen houden meer aan was, hield ik op. Zei dat we moesten wachten. Florence grapte met een nogal serieuze ondertoon dat ik de enige gast was die ze kende die ooit uit zichzelf van seks afzag.

Florence is Afro-Amerikaans en Aziatisch, met een bruin vel dat bijna net zo donker is als het mijne, en een bos spiraalvlechtjes die ze donkerpaars heeft geverfd. Ze bindt ze in een knot bijeen op haar hoofd. Om haar oren en in haar gezicht vallen losse strengen die ze ongeduldig wegduwt. Ze draagt geen beha onder haar dunne witte T-shirt, zodat ik de rondingen daar goed kan zien als ik wil, maar ik wil niet gluren. Echt niet.

‘Lydia doet zo vervelend,’ zegt Florence. Over de rand van haar bril kijkt ze naar me en ik kijk terug met een onschuldig gezicht, alsof ik niet naar haar borsten loerde, creep die ik ben. ‘Het is net of ze tegenwoordig expres ruzie met me zoekt.’

‘O.’ Ik ben er niet zo zeker van dat dit iets is wat Flo en ik moeten bespreken.

Ze trekt een gezicht alsof ze mijn gedachten kan lezen. ‘Hé, het is niet erg als je het niet over haar wilt hebben. Dat snap ik best.’

Ik wil het niet over Lydia hebben. Maar Flo en ik zijn vrienden, en vrienden praten toch met elkaar over hun liefdes? ‘Nee... eh, oké hoor.’ Ik kuch even. ‘Wil je het uitmaken?’

‘Nee. Is dat zielig van me?’

‘Waarom zou dat zielig zijn?’

‘Omdat ik me vastklamp aan iemand die me als oud vuil behandelt.’

‘Niks zieligs aan. Dat maakt dat je net zo bent als iedereen. Menselijk.’

Zuchtend buigt ze zich weer over mijn gips, waarbij haar shirt zakt zodat ik goed kan zien wat daaronder gebeurt. Jezus. Ik doe mijn ogen dicht.

‘Ik weet niet,’ zegt ze. ‘Misschien doet ze niet expres vervelend. Misschien overdrijf ik. Ik bedoel, ze is vet gestrest vanwege haar ouders en alles, ze staat onder hoogspanning om naar de kunstacademie van Rhode Island te kunnen. Ik moet haar maar gewoon steunen. Zij steunt mij ook altijd als ik het moeilijk heb.’

Ik probeer een steek van jaloezie te onderdrukken. Het is niet eerlijk tegenover Florence dat ik zo denk en me zo voel. Een paar maanden geleden werden we het erover eens dat we niet klopten als stel. Ik werd te afhankelijk, te claimerig en onzeker. Flo wilde meer afstand, ging steeds

vaker met Lydia om – tot ze op een avond naar me toe kwam en vertelde dat ze gezoend hadden, huilend omdat ze het shit vond van zichzelf, en ze zei dat wij niet bij elkaar pasten. Je hebt gelijk, antwoordde ik. *Ik vind ook dat we weer gewoon vrienden moeten zijn.* Ik wist toen al dat ik loog. En nu lieg ik ook.

Florence krast weer met haar pen over mijn gips en hult zich in een stilte waaraan ik merk dat ze totaal gefocust is. Ik probeer me niet te bewegen. José González klinkt uit haar laptop. Het bed beweegt en als ik opkijk laat ze net haar pen vallen.

Ze glimlacht. ‘Het is klaar.’

Ik wil mijn arm omdraaien, maar krijg een pijnscheut tot in mijn vingers. Florence pakt haar telefoon en zet de camera op spiegel voor me. Daar is Tina, vastgebonden aan haar paal. Ik ga er spontaan van grinniken. Super dit. ‘Bedankt, Flo.’

Ze neemt Tobey op schoot en speelt met zijn flaporen. Ik moet eigenlijk weg. Het is nog niet laat, maar morgen begint school weer en het wordt nog wat om vroeg op te moeten staan nadat ik de afgelopen twee maanden hele ochtenden in bed heb gelegen en steeds weer opnieuw films op Netflix keek tot ik moed had verzameld voor mijn zoveelste poging om een eigen script te schrijven.

Florence krabbelt Tobey achter zijn oren en lacht naar me. Ik ken dat lachje. Dat voerspelt weinig goeds. ‘En hoe zit het met jou?’ vraagt ze op een te onschuldige toon.

Ik kijk haar aan, mijn gezicht één vraagteken.

‘Wanneer zoek jij weer eens iemand?’

De warmte kruipt in mijn hals en ik kan niks zinnigs bedenken. ‘Uh. Weet ik veel.’

Ze kreunt. ‘Doe normaal, Bird.’

Ik schiet meteen in de verdediging. ‘Hoezo? Niet iedereen wil per se verkering. Ik heb genoeg vertrouwen in wie ik ben om geen verkering te hoeven.’

‘Ja, maar je bent zestien en je hebt het nog nooit gedaan,’ zegt ze met een grimas.

Ik zwijg even. ‘Ik vind het prima om het niet gedaan te hebben.’

‘O please. Niemand vindt het prima om het niet gedaan te hebben.’

‘Nou, sommige mensen wel.’

‘Oké, maar hoor jij echt bij die mensen?’

Ik aarzel.

‘Dacht ik al.’ Ze krabbelt Tobey achter z’n oren. ‘We kunnen wel weer met elkaar aanpappen,’ zegt ze, zonder me aan te kijken. ‘Ik vind het niet erg om je proefkonijn te zijn.’

Ik grijns. ‘Dat klinkt echt goor.’

Dat lachje van haar verdwijnt niet. Het maakt me nieuwsgierig. Nieuwsgierig of zij soms dezelfde gedachten bij mij heeft als ik bij haar. Ik kan er niks aan doen, daar word ik vanzelf tintelig warm van. Maar ik moet niet vergeten waarom Florence het uit heeft gemaakt. Ik wéét

dat ze dat gevoel niet meer voor me heeft. Ze heeft het namelijk zelf gezegd. Met diezelfde woorden. ‘Sorry Nate, maar dat gevoel heb ik gewoon niet meer voor je.’ Ik had nog mazzel dat we vrienden konden blijven. Dat wil ik niet verpesten door weer bezeten van haar te raken. Ik heb domweg te accepteren dat we een happy end mislopen.

Vroeger vond ik films met een happy end megagaaf. Ja, wie niet? Die zoete, hartverwarmende dialogen waarbij mensen precies op het goede moment precies de goede woorden weten te zeggen, de kick die je krijgt van het besef dat het geluk een manier heeft gevonden om vereeuwigd te worden, de zonsondergangen. Iedereen houdt van een happy end bij een mooie zonsondergang.

Maar ik werd ouder en wijzer. In het echt leeft niemand lang en gelukkig.

American Beauty.

The Departed.

Melancholia.

Memento.

Die laten de werkelijkheid zien.

Wereldfilms als *Notting Hill*, *You’ve Got Mail* en *Sixteen Candles* geven mensen het idee dat het leven een eindeloze reeks is van trefzekere grappen en drie scènes waarin zelfs de gestoordste gekken op aarde door de liefde gered kunnen worden. Dat is gewoon niet waar.

Begrijp me niet verkeerd, ik hou nog steeds wel van films met een mooi happy end. Ze zijn een lichtpuntje in

een verder alle Jezus deprimerende wereld. Maar is het realistisch?

Nou, nee. Nee, niet echt.

Mijn arm begint pijn te doen. Over vijf weken mag het gips eraf. Ik sta op en ga naar de deur, maar blijf staan als ik merk dat Florence niet overeind komt om met me naar beneden te lopen. Ze kijkt me aandachtig aan, met samengeknepen ogen achter haar vlinderbril.

‘Je bent over me heen,’ zegt ze, ‘toch?’

Gelul. Ik aarzel, knipper te snel met mijn ogen. ‘Ja, ik ben over je heen,’ zeg ik.

Er valt een ongemakkelijke stilte. Serieus, ik ben Koning Ongemak. Daar berust ik maar in.

‘We vinden wel een ander voor je,’ zegt ze zelfverzekerd. ‘Aan het einde van het jaar ben je geen maagd meer. We gaan zorgen dat je scoort.’

‘O, hou op Flo...’

Ze kijkt me dreigend aan. Soms doet ze me net iets te veel aan Ethel denken.

Ik steek mijn goede hand uit en ze legt de hare erop.

‘Ogen open. Hart vol vuur. En je scoort.’

Ze geeft me een kus op mijn wang en gaat me voor naar de deur.

De nevel is opgetrokken en ik besluit te gaan lopen met mijn fiets aan de hand, maar met één goede arm is dat al net zo lastig als fietsen, zodat het bijna een uur duurt om

thuis te komen. De zon is bijna onder en de hemel verkleurt naar de verduisterde tint blauwgroen voor de nacht valt. De frisse lucht van na de regen vermengt zich met de geur van naaldbomen. Ik kom langs het huis boven aan de heuvel, waar mijn hart altijd iets sneller gaat kloppen en mijn handen ranzig zweterig worden als ik bestormd word door herinneringen die ik veel liever zou vergeten. Vanavond staat daar een verhuiswagen met op de stoep ernaast doorweekte dozen. Dat kan toch niet zomaar toeval zijn? Oliver James is absoluut terug.

Ik overweeg heel even om me achter een boom te verstoppen om te zien of hij naar buiten komt, maar dat zou me officieel tot stalker maken, zodat ik haastig heuvelafwaarts naar huis loop, mijn fiets tegen de garagemuur gooi, de voordeur van het slot doe en naar binnen ga. Het is overal donker. Het huis heeft iets deprimerends sinds Rebecca een paar weken geleden naar Chicago is vertrokken, en dus ga ik tegenwoordig meestal rechtdoor naar mijn kamer en blijf daar – maar voordat ik de hal door ben roept mijn moeder me. Ik zucht, draai me om en ga naar de woonkamer. Ze ligt opgekruld onder een deken op de bank. De zoveelste herhaling van *Friends* is op tv.

Ze glimlacht, gaat rechtop zitten. ‘Was je bij Florence?’
‘Yep.’

‘Hoe is het met haar?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Gewoon. Wel goed, hoor.’
Ik praat niet graag over Flo met mijn moeder. Ze vraagt

alsmaar waarom we uit elkaar zijn, zeurt erover door dat we zo ‘schattig’ waren samen, alsof we puppy’s waren in de etalage van een dierenwinkel – maar ze zou het vast niet zo schattig vinden dat Flo me met een ander heeft bedrogen, en dus probeer ik het onderwerp hardnekkig te vermijden.

Haar glimlach verflauwt en ze knikt. ‘Nou, je hebt het er vanavond wel op aan laten komen,’ zegt ze, en ze pakt haar telefoon en houdt het oplichtende schermpje op: 18.45.

‘Nu je er toch over begint,’ zeg ik met een kuchje, en ik recht mijn rug, ‘ik ben zestien, over een jaar doe ik al eind-examen en ik ben geen klein kind meer.’

Ze slaat haar armen over elkaar. ‘Ja, en...’

‘En eh... ik denk dat het tijd wordt dat ik thuis kan komen wanneer ik wil.’

Nu is er geen spoor meer van een glimlach. ‘Daar hebben we het al over gehad, Nate.’

‘Kom op,’ zeg ik, en ik loop naar de bank en zet mijn handen op de rugleuning. ‘Niemand van mijn leeftijd moet om zéven uur thuis zijn. Tien uur misschien, maar...’

‘Niemand van jouw leeftijd heeft mij als moeder,’ antwoordt ze met een parellachje.

‘Nee, zeg dat wel.’

‘Ik vind het gewoon fijn om te weten dat je veilig en wel thuis bent, en Netflix zit te kijken of wat het ook is wat jongens van zestien op hun kamer uitspoken...’

Ik sla mijn hand voor mijn gezicht. ‘God, mam!’

Ze negeert dat. ‘Trouwens, zoals je al zei, volgend jaar doe je eindexamen. Dit jaar heb je je tijd al hard nodig voor je huiswerk, focussen op het schoolonderzoek en zo hoog mogelijke cijfers halen. Je hoort niet bij nacht en ontij rond te zwalken.’

‘Bij nacht en ontij rondzwalken?’ herhaal ik. ‘Die paar uur bij Flo kun je geen rondzwalken bij nacht en ontij noemen. We kletsen gewoon en kijken films.’

‘Als je naar een goede universiteit wilt, moet je dit jaar hard werken. Seattle University is geen fluitje van een cent, hoor.’

Ze doet altijd alsof ik geen andere keus heb dan hier naar de universiteit te gaan – en griezelig genoeg weet ik zeker dat ze het nog meent ook. ‘Ik ga naar bed,’ zeg ik.

‘Goed toekomstplan,’ antwoordt ze, en ze tikt tegen haar wang. Ik draai met mijn ogen, geef haar supersnel een vluchtige kus om ervan af te zijn en onderdruk een zucht als ze eraan toevoegt: ‘Misschien moest ik me ook maar aanmelden voor Seattle University – ik heb altijd een tweede studie willen doen.’

‘Truste, mam,’ roep ik over mijn schouder.

Er klinkt een lach door in haar stem. ‘Welterusten, Nate.’

Ik ren de trap op en ga mijn kamer in, leun tegen de deur en doe mijn ogen dicht. Eigenlijk moet ik weer naar beneden gaan en mijn moeder gezelschap houden in plaats van een shitsoon te zijn – vooral vanavond. Het schooljaar

begint altijd rond de sterfdatum van mijn vader, en morgen valt het op dezelfde dag. 5 september. Ik was nog maar negen toen het gebeurde – maar soms, als ik langs de plek kom waar vroeger de Ridgemont-bioscoop was, of als ik de rug van een vreemde zie en een fractie van een seconde denk dat hij het is, voelt het alsof het allemaal net is gebeurd.

Ik weet nog hoe mam haar best deed om haar tranen in te houden toen ze Becca en mij bij zich had geroepen en we in de woonkamer zaten. Ze begon te vertellen dat er een ongeluk was gebeurd, maar ze kon haar zin niet afmaken. Ze barstte in snikken uit. Becca wist net als ik nog niet waar het om ging, maar ze kwam overeind en omhelsde haar en zei dat het wel goed kwam, waardoor mam nog harder moest huilen.

Daar wist ik me geen raad mee. Ik zat er maar wat bij te kijken en voelde me totaal hulpeloos. Eigenlijk is dat nu nog zo, zelfs zeven jaar later.

Ik vind het moeilijk, opgroeien zonder vader, vooral omdat ik me afvraag hoe anders ik zou zijn geweest als ik hem nog om me heen had gehad. Was ik dan een beter iemand geworden? Misschien zou ik me niet zo aan Florence hebben vastgeklampt. Dan waren we misschien nog samen geweest en had mijn vader een gênant praatje tegen me moeten afsteken over veilig vrijen. Niet weten wat ik heb gemist doet bijna net zo zeer als de pijn dat ik hem heb verloren.

Maar voor mijn moeder moet het veel erger zijn. Ik kan me niet voorstellen hoe dat is, je grote liefde verliezen. Ik durf er niet over te beginnen, kan de confrontatie met haar verdriet niet aan. Omdat ik niet weet wat ik moet zeggen om haar te troosten zeg ik uit angst helemaal niets.